

הוא בחי' הרחמים וסדר השתל' שהן בבחי' גבול ומה' כו' אבל אב הרחמים הוא בחי' הרחמים דאז"א שלמעלה מהשתל' שהרחמים דשם הן בבחי' בלי'ג דלהיות שלא נתמצצם בבחי' סדר השתל' (וגם כללות ההשתל' אינו תופס מקום כלל כו') לכן נמשך משם הרחמים בבחי' בלי'ג כו' (ולכד תנייל הרי באר פני מלך חיים כתי') ולואת בחי' ה'יגמל' שהן מוכחי פנימיות המהר ה'ה בבחי' רחמים בלתי מוגבלים כו', והנה דמל'ה' אלו ע' יתחל'פ' הן ימי רצון לפני שאר גילוי בחי' יגמל'ה' כו', והנה אני לודד ודודי ל' רי"ת אלו הממכרות בחי' לא ולו גילוי בחי' יגמל'ה' בוא' ובמל' דעיקר בחי' ד"ת הוא בחי' מל' וכמשי"ת וסי' ר' יודין הן המי"ם יום מל'ה' אלו ע' יתחל'פ' שהן ימי רצון כו' ועי"א הודעה בשושנים שהנה כמאמר הזה מה שרשנה כו' ארץ הכי כנסי' את לה תליסר מכילין דדחמי דהנה כמאמ' הניל' מבר' מענין בחי' המל' ונמל' דענין בנין המל' הוא בחי' המל' כמו שהיא בשרשה בבחי' עצמות אז"א בחי' המלך בנין המלך דהנה כמאמ' הניל' פנימיות המלכות שיהי' גילוי אז"א בעלמות כו'. והי"ע גילוי בחי' יגמל'ה' במל' שהנה גילוי בחי' אז"א במל' להיות הגילוי למטה כו'. וכפרט לפמשה"ל שיעי' ההמכרות דבחי' דעת עליון וד"ת מאיר בחי' עצמות שלמעלה משניהם כו'. והנה אני לודד ודודי ל' הממכרות בחי' ד"ע וד"ת שמאיר בחי' גילוי עצמות אז"א בבחי' מל' ולמטה והיינו בהמי"ם יום דמל'ה' ע' יתחל'פ' (ומה' נמשך הגילוי ע' כל השנה) ולכן הן ימי רצון כו'.

ב"ד, ט"ח, רס"ט

אנכי הוא מוחה פשעך למעני וצי"ל מהי"ע ב"ש אנכי הלא במ"ת בחי' אנכי פ"א כמי"ש אנכי ה"א אשר הוצאתיך מאמי"ע דבמ"ת ה"י גילוי אלקות שהי' מאיר גילוי אז"א למטה וכמי"ש ויוד ה' על ה"ם ועכדו"ד פרוה נשמתו כו'. ומ"ל נאמר פ"א אנכי, ולמה נאמר ב"ש אנכי, וגם צ"ל מי"ש מוחה פשעך למעני כמו שאור' האדם בשבילי שאינו מוכן מה שניד זה למעלה והלא נהנו המצות אלא לצדק מהם את הבריות כו' שאינו נוגע כלל למעלה ולעל' ומה' צדקת מה חתן לו כו' ואם חטאת כו' שאינו נוגע כלל לומר למעני כו'. ולהבין זה יתחל'פ' משנתל' בענין אל דעות ה' שתב' דעות ד"ע וד"ת הן באלקות. וד"ע הוא בהתארת אלקי'ת שלמעלה מעולמות ד"ת הוא בהתארת המתמצמת להיות מקור לעולמות.

ורגנה כד"כ ב' מדרי' הגיל' ד"ע וד"ת. ד"ע באצי' וד"ת הוא בהתארת בחי' מל' דאצי' שמאיר לביי"ע. הנהגה נמל' דככרי שיהי' התחתון הנבראים מאז"א כ"ה צ"ל צמצום והסתר האור להיות נמשך רק בחי' הארה דתארה לכך כי מבחי' הגילוי דאז"א אאל' התהוות הנבראים שהרי הנבראים הם

במקורו נרגש בו מקורו היש האמיתי וממילא הוא בבחי' אין ואפס דכלי"ת ממש כו' שהי"ע העדר המציאות מצד הביטול שלו כו' כנ"ל. אבל בחי' האין ה"ב ה"ה בבחי' מציאות דבר מה כנ"ל לואת בחי' הביטול דשם אינו בבחי' ביטול במציאות ממש כ"א בבחי' ביטול היש לכך כו'. ויש כי אל דעות ה' שהי' דעות הן באלקות שגם ד"ת היא דיעה אלקית כמו ד"ע ומה שהדריעה העליונה נק' דעת עליון היינו שהוא בהתארת אלקית שלמעלה מגדר העולמות עש"י נק' ד"ע כו'. וד"ת היא בהתארת האלקית כמו שמתמצצם להיות בבחי' מקור לעולמות דכונה הצמצום הוא בכדי שיהי' מציאות יש ויהי' ביטול היש לאין כו'. דהנה ידוע שיש יתרון מעלה בחי"ת על יחז"ע שבהו דוקא בשלם אמירות המונה העליונה כו' דהרי נתארת הקב"ה להיות לו דירה בהתחונים דוקא. והנה שמתלית המונה בכד"ע ה' בשביל עלולמות ב"ע דוקא והעיקר בשביל עולם התחתון. וכמ"ש בסש"ב פל"י דכל המשתל' והירידה ממדרי' למדרי' אינו בשביל עלולמות העליונה כו' כ"א בשביל עולה' והתחתון כו' שיעי' ביטול היש דוקא נשלב המונה העליונה להיות לו דירה בהתחונים שיהי' גילוי אלקות למטה כו'. והגם שעיקר הגילוי דאלקות הוא בבחי' יחז"ע בחי' ד"ע כו' הענין הוא דעי' בחי' יחז"ת שהוא ביטול היש נעשה עי' התחברות ב' הבחי' דיוח"ע ויחז"ת כו'. וכמ"ל כגונגא דאינו מתיחדין לעילא באחד בחי' יחז"ע ארץ הכי אוהי' איתקדחת לתתא ברא דאחד בחי' יחז"ת למטה אחד באחד היינו היחד דיוח"ע ויחז"ת שזה דוקא ע"י העבודה דביטול היש לאין למטה כו'. ועוד זאת שיעי"ז נמשך גילוי אור עליון שלמעלה גם מבחי' יחז"ע והי"ע אל דעות דשי' אל כולל ב' הדיעות דעם היוזם רחוקים ומזי' כנ"ל מ"מ בחי' עצמות אז"א כולל ב' המדרי' יחד כו'. ומשם נמשך להיות הממכרות ב' הדיעות כו'. ולואת בהתחברותם מאיר גילוי אור עליון יותר כו'. והנה אל דעות ה' ששניהם הם אלקות ועי' הביטול דד"ת נמשך גילוי ד"ע וד"ת וגם בחי' עצמות אז"א שלמעלה מבחי' ד"ע כו'. והנה ולו נמכנו עלולות הכתי' לא באל"ף וחקרי' לו בוי"ו והיינו ב' דיעות תנ"ל דכ"י ד"ע ולהיות שזונו בהאור המובדל מהעולמות ואין העולמות תופסים מקום כלל כו' לואת שם ולא בא ש"אנו נוגע כלל מעשה ההתחונים כו' אבל בבחי' ד"ת שהעולמות תופסים מקום הרי שם ולו בוי"ו שנוגע ותופס מקום מעשה ההתחונים כו' והנה כתי' אל"ף יש לא ולו היינו ההתחברות דב' בחי' הנ"ל וכמשה"ל דה"ל דיעות מתחברים יחד ואז מאיר בחי' לא בא בבחי' לו ב' והי"ע גילוי יגמל'ה' המאירים בהוש אל"ף ויהי"ש דהנה ידוע דיוחמל' הן בכתי' ועי"ה שהן בבחי' אריד מ"מ שרשם הוא בבחי' פנימיות הכתי' דוקא כמי"ש במ"א. ולכן הן בחי' רחמים פשוטים דהנה בחי' רחמים רבים ורחמים פשוטים בבחי' בלי'ג הוא דוקא בהאז"א המובדל מהעולמות. וכידוע דענין הרחמים הוא ביותר כמי שהוא גבוה ממדרי' וכמו רחמי השר הם יותר מהרחמים דאיש הפשוט ומכ"ש רחמי המלך הם ביותר מכלם כו' וכמשי"ש במ"א. וכמ"כ יובן למעלה דבחי' רחמים פשוטים הוא דוקא בבחי' עצמות אז"א כ"ה כי יש אב הרצון ואב הרחמים דאב הרצון

הוא רק לולתו שהרי לעצמו א"צ לשם כ"א אל הולת שיקרא אותו בשמו כ"י וכמ"כ בחי' המל' הוא רק בחי' הגילוי אל הולת היינו עולמות ב"ע כ"י וי"ל בזה דהנה ידוע דאור ושם ומל' ענינם א' שוכל הוא בחי' הארה לבד' ומ"מ יש חילוק בניניהם שאינם דומים ולי"ז. דאור הוא גילוי שניכר ונגלה לכל וכמו אור וזו השמש שנואה ונגלה לכל כ"י. ושם הוא הולם שאינו ניכר ונגלה גם לעצמו וכמ"כ לולתו כ"י. וי"ל סבת הדבר לפי שהאור הוא דבוק בהמאור לכן בעצם מהותו וענינו ה"ע הגילוי כ"י. ושם הוא שאינו דבוק בהעצם לכן הוא בא בחי' העלם כ"י (וי"ל דשם הוא כמו בחי' כח' ולילות התפרש בין אור וכח הוא שהאור דבוק בהעצם וכח הוא שגבול ופרוד מן העצם כ"י וכמ"ש במ"א). ולכן האור הגם שהוא בחי' הארה לבד' מ"מ יש לו שיכות אל העצם. והיינו שגילוי האור אינו בשביל הולתו כ"א הוא בחי' גילוי העצם ר"ל לא בשביל לפעול דבר מה כ"א גילוי העצם. ולא שהעצם צריך אל הגילוי, והיינו שהגילוי הוא לתאר את העצם כ"א הוא בחי' גילוי מן העצם ר"ל שהעצם נמשך אור וגילוי כ"י. וכמו שממאור מאיר אור. וממ"כ מהעצם נמשך גילוי כ"י. והענין הוא דכאשר הגילוי הוא בשביל איהו דבר ח"י ג"ל בכונה וממילא הרי צ"ל בזה הכנה לתאור ולגלות כ"י. וכל גילוי שהוא י"כנה אינו כמו העצם, ויכול להיות שהרי לפי אופן העצם (וי"ל שפ"ה שהוא גילוי ר"ל גם בבחי' כח) שהוא לפי אופן העצם. ועמדתו ל' בענין כח הצומח ומשי"ת'ל בענין הרצון להיות כ"י). וכמו בהשפעת השכל המפשפע אל המקבל ע"ה שהוא לפי אופן עצם כח חכמתו מ"מ אינו כמו העצם כ"י. והיינו לפי שההשפעה היא ע"י הכנה וצמצום כ"י וכמ"ש במ"א. אבל כאשר הגילוי הוא בבחי' גילוי העצם ה"ה כמו העצם כ"י (ולכ"א זה שהגילוי הוא לא בשביל איהו דבר ח"י שייך רק בדבר שהגילוי הוא בד"א שלא יומשך, ובהו שייך לומר השמש שבא בבחי' הכרח מהמשמש דהיינו בכונה המאור מאחר שהוא בהכרח אינו שייך לומר שהוא בכונה כ"א הוא בד"ד ממילא כ"י. אבל למעלה ידוע שאין האור הגילוי מאתו ית' בבחי' הכרח ח"י כ"א ברצון וא"כ ה"ה בכונה דהיינו בשביל איהו דבר כ"י. אמנם באמת צ"ל דכללות ענין האור הוא רק בחי' גילוי מן העצם לא בשביל איהו כוונה. דהרי בעצמות אינו שייך לומר איהו כוונה ח"י. והגם שניצן הרצון ג"כ אינו שייך לומר בעצמות ומ"מ אנו אומרים שהגילוי הוא ברצון ח"י. הנה באמת אין הענין שהגילוי הוא ברצון ממש שעלה בוצונו לתאר שפ"כ יש שם בחי' רצון ח"י. אלא הכונה בזה שאנו אומרים שהגילוי הוא ברצון ח"י רצון ח"י. וכוונה שלא לתאור, וא"כ מה שמאור ח"י גילוי רצונות וכוונות בזה הוא שאינו הכרחי ח"י והיינו גילוי רצונות כ"י. אבל לא ששייך שם רצון ח"י (וכנה שאנו אומרים שהגילוי הוא ברצון ר"ל גילוי רצונות אנו מרוממים בזה בכונה כ"י) והוה שאינו מוכרח ח"י בהגילוי משא"כ ח"י אם נא' שהגילוי הוא בכונה כ"י) והוה שמכ"י בב"ד שהגילוי הוא בד"ד ממילא כ"י דעם היינו גילוי ברצון ומ"מ הוא

בע"ג מן הארץ לרקיע מהלך ת"ק שנה כ"י וכל נברא הוא מוגבל בעצם מהותו ומציאותו כ"י וכבחי' מציאות יש ודבר כ"י יש והגבלה הם ענין א' דכל שהוא מציאות דבר ח"י ולא דוקא בנבראים שבעולם החמתון דכמ"כ הוא גם בנבראים שלמעלה וכמו בשמות ומלאכים דעולם הכרי' הם ג"כ בבחי' יש ש"ע אמורת קודש דמלאכים דהיינו לצאת מהגבלתו ולהיכלל באר"ס הכב"ע"ג ע"י השגתם שהם משויגים שהאור והחיות המתלכש בתוכם הוא רק הארה דהארה כ"י כמשתגל' ועצמות אור"ס הכב"ע"ג הוא קודש ומובדל כ"י. וכן השגת הנשמות כ"ע הוא בבחי' גבול כ"י כנודע שכ"י הוא בא"ע לגבי אור"ס הכב"ע"ג. ואם ה"י מאיר גילוי אור"ס לא ה"י החיות הנבראים כלל כ"י. כ"א ע"י צמצום האור להיות נמשך בחי' הארה דהארה לבד' כ"י וכמ"ש הוד על ארץ ושמים בחי' הוד וזו של הארץ לבד' כ"י. וקאי עמ"ש קודם לזה כי נשגב שמו לבד', וידוע דשם הוא רק הארה ולא עצם וכמו שם האדם שאינו עצם האדם כ"י. ועו"א כי נשגב שמו לבד' דבחי' שמו הוא נשגב ומרומם שגם בחי' הארה דא"ס א"א לנבראים לקבל רק הוד על או"ש בחי' הוד וחיוו של שמו לבד' כ"י. והיינו דהחיות העולמות הוא מבחי' מל' שבקי' אחרי' ה' בחי' אחוריים וחיצוניות לכד' וכו"ו הוא מראה דמות כבוד ה' וקאי על בחי' המל' שהיא בחי' מראה דמות לבד' דהיינו בחי' הארה דהארה שהיא ארץ על אור האצ"י נבדלת כ"י. והענין הוא דהנה ח"י כ"י עולמות אכ"ע"ג אש באצ"י רוח כב"י כ"י. וכמו שהאש מובדל מכל היסודות ואינו מתחבר עמהם כמ"כ האצ"י מובדל בע"ד מב"ע"ג דאצ"י הוא אלקוים ממש ונק' עולם האחדות שהוא בבחי' אחדות ממש בבחי' עצמת אור"ס דממא' איהו וחיותו הוד איהו וגרמותו הוד כ"י. וכדאי' בס"י ע"כ מה כשלהבת הקשורה בנחלת ש"ע היחוד הדביקות דע"ס דאצ"י באר"ס המאצ"ל. וכמו השלהבת שהיא קשורה עם האש שבחור הנחלת. דשלהבת ה"י השלהבת כלולה בחור הנחלת וטמונה בה' ואח"כ כשנתגלה היא ודבקה עם האש שבחור הנחלת וא"א להיות ללהב היוצא כ"א כאשר יש האש שבחור הנחלת כ"י. וכמ"כ יוכל בע"ס דאצ"י שהו בבחי' יחוד ודביקות באור"ס המאצ"ל דע"ה שהו בבחי' התפשטות וגילוי בבחי' יחוד ודביקות ומ"מ ה"ה אור"ס עצמיים שדבוקים בהעצם. וכמו כל אור שדבוק בהמאור שבלתי המאור אא"ל האור ולכן האור מעין המאור כ"י כנודע. כמ"כ בחי' אור האצ"י הגם שהוא בחי' גילוי והתפשטות מ"מ הוא בחי' דביקות בהעצם וה"ה מעין המאור דאצ"י ג"כ בבחי' א"ס דא"ס להתפשטות דהיינו באורות דאצ"י כ"י וכמ"ש במ"א. ולזאת מבחי' אור האצ"י ממש לא ח"י אש"ל החיות עולמות כ"ע מאחר שהוא מבחי' א"ס עדיין כ"י. וכב"י שיומשיך אור האצ"י כב"ע"ג לחיותו ולהחיותו הוה ע"י בחי' מל' דאצ"י. והענין הוא דהנה ידוע דבחי' מל' נקי' שם וכמ"ש מלך שמו נקי' עליהם דענין המלוכה הוא רק מה ששמו מתפשט על המדינה כ"י וכל ענין השם

חכם ע"ש השכליים פרטיים שקבל בכלי מוחו (הו' שלמד או השכיל בעצמו כ"ז הוא קבלה כו') (וכמו העשיר שנק' כן ע"ש הכסף הודב שנמצא אצלו דמ"מ ה"ז מהות נבדל ממנו וא"ז העצמות שלו כו'. כמו"כ מה שנמצא חכמות והשכלות במוחו ונק' חכם עש"ז ה"ז שם הכינוי לכד כו') וא"ז שירד כ"כ לעצם כלי חכמתו כו'. דה"ע שם הכינוי מה שאינו שייך אל העצם כו'. וכמ"ש הפרד"ס בשע"כ דכינוי הוא לברש אל השמות כו'. דלכוש אנו שייך אל העצם כו'. ולכן שייך שם זה גם כמי שאינו חכם בעצם וכמו מי שהוא תפסן וכל מה שלמד או ששמע נתפס בכלי מוחו וגם משפיע לולתו והוא בעצמו אינו מבין את הענינים כלל כי אין לו חוש כלל בהשכלה, הרי א"א לקרותו חכם בעצם אחרי שאינו מבין דבר של כו'. וגם אצל שכלי מוחו המה כלי קיבול לחי' מאתו שאין לו חוש בוח. ומ"מ בשם חכם יכולה שחרי נמצא אצלו חי' במוחו ומ"מ אין להחמות והשכליות שום שייכות לכ"י מוחו בעצם ר"ל שכלים באמתמו (כו') וכמו"כ הוא כמי שהוא לו (וכמו אם זא' שיש לו שכלים באמתמו כו') וקמו"כ הוא כמי שכתב חכם באמת הנה מה שנק' חכם מה שכתב קבל חי' היינו ע"ש מה שכתב השכיל השכלות גדולות ועמקות כו', או ע"ש מה שמשפיע חכמות הרבה כו', הוא שם הכינוי לבד שאין לו שייכות כ"כ אל העצם. כי זהו רק פעולת כלי חכמתו שפועלת להשכלה ההתחכמות ופעולת ההשפעה או הלימוד אל הזולת כו'. וכל פעולה היא חוץ לעצם כי העצם עצמו אינו פועל דבר והפעולה היא רק בחי' חיצונית הפלי וגם חיצונית דאור כו'. אמנם שם המתאר הוא שמתאר את העצם והוא מה שכתב כלי חכמתו לקבל חי' חי' ולהעמיק בכל דבר חי' להשכיל ולהתחכם בו מפני שעצם כלי מוחו מסוגלים לקבל חי' הרבה ולכן גם טרם שעסק ולמד והשכיל השכלות אנו קוראין אותו חכם מפני שאנו יודעי' בו שכשילמד ויתעסק בהענין יתחכם בו הרבה. והוא נבדל בזה מחולתו שביכולתו להעמיק בזה ביותר ויתחכם ביותר מפני שכלי מוחו מוכנים ומסוגלים לזה כו'. והנה שם המתאר שמתאר עצם כלי חכמתו שהמה באופן טוב. היינו עצם כלי מוחו שלמעלה מפעולה עדיין והוא עצמות הכלי שהוא בעצם כלי לקבלה כו'. דו"ע כלי בעצם מהותה שהיא כלי לקבלה, דוה שבו וע"י תהי' ההשפעה א"ז מהות הכלי דמהות הכלי ועצמותה הוא מה שהיא כלי לקבלה כו'. והנה ג"כ עצם מהות כלי המתוין מה שנתן כלים לקבל אור השכל (וכמשנ"ל בביטול התלמיד אל רבו שלא יהי' בבחי' משפיע כ"א בבחי' מקבל לבד כו') ומתאחדים עם אור השכל עד שתחולתו והצורה יש להם ערך זל"ז והיינו בבחי' זו דוקא דהיינו בבחי' פנימיות הכלי שיש להם ערך זל"ז וכמ"ש בחי' פנימיות הכלי יש לה אהה רחוקים זמ"ר אל האור כו'. וכמו כמ"א במ"א בענין רוחניות שבגשמיות שמתקשר דוגמא ועד"ו אל האור כו'. וכמו כמ"א במ"א בענין רוחניות שבגשמיות שמתקשר עם הגשמיות שכתחיות כו'. וענין הרוחניות שבגשמיות היינו הכנות הכלי מה שהיא כלי מוכנה ומסוגלה לקבל את האור כו' שבוה היא מתאחדת עם האור כו'. והנה שם המתאר את הכלי שהיא מוכנה בטוב לקבל היינו

שמורדם בעצמו הוא לפ"ע התפשטות הרוממות והגדולה שלו ברוב עם ומדינה וכמו מלך גדול על מדינה גדולה ורוב עם הוא יותר גדול ומרומם בעצמו ממלך קטן על מדינה קטנה ומיעוט עם כו'. היינו שע"י ההתנשאות על העם מתגלה בחי' התנשאות עצמו כו' ומ"מ בחי' רוממות העצמות והו כח עצמי שאינו נבדל מן העצם כו'. והרוממות על עם הוא בבחי' כח נבדל ששיך אל החולת לבד כו' (ולמעלה בחי' רוממות העצמות והו בחי' בחי' כהר מלי דא"י כמו שהוא באצ"י שהיא בכלל הע"ס דא"י והיא בחי' אות הי' אחרונה דש' הוי' דכללות שי' הוי' הוא למעלה מבחי' מקור לעולמות כ"י"ע כו' וכמשי"ת, והרוממות על עם והו בחי' המלי' שנעשה בחי' כהר לבי"ע שוהו כמו שהיא חוץ לאצ"י שבא בבחי' כח נבדל ע"י בקיעת הפרסא כו' *). ומ"ש מלך שמו נק' עליהם היינו בחי' התפשטות השם שמבחי' הרוממות על עם, דהנה ברוממות זו היינו בהרוממות על עם יש ג"כ ב' מדרג'י. הא' שמתגלה בבחי' רוממותו אל העם וכמו בעת מן העתים בעת השמחה וכה"א שמתגלה המלך אל העם בבחי' רוממותו והתפשטות גדולתו בריבוי שרים ונכבדים רבים כו'. דכ"ז הוא בחי' הרוממות על עם כו'. רק שהוא בחי' גילוי הרוממות כו' (וי"ל שו"ע הגילוי דיי"ט שני של גליות שעד"כ בחי' שמה לכל העם כו' בוצר' גינת ביתן המלך כו'. דיי"ל שוהו בחי' המלי' כמו שנעשה כתר לכרי' כו' ועמ"ש בלקי"ח ד"ה לחבין ענין יי"ט שנו) חב"י התפשטות שמו על המדינה המלך עצמו סגור ונעלם בהיכלו ואינו נראה רוממותו וגדולתו כו'. רק שמו מתפשט על המדינה ופועל בחי' היראה והביטול בהעם כו'. שוהו בחי' התפשטות לבד מן הרוממות כו'. וכ"ז אינו כמו שם האדם שאינו לולתו באמירתו כנ"ל ושם המלוכה הוא אל החולת כו'. וי"ל שוהו ההפרש בין בחי' המלי' שנק'. שם ובין בחי' הכלים שג"כ נק' שמות וכמ"א, וכך אמת חסלק כו' אשתאור כולוה שמה' כמנפא כו' הרי נק' ג"כ שמו' (והיינו מה שהם בבחי' כחות כו' וכמ"ש מהו בדרוש יי"ט של רי"ה בדי"ה אין עומדין להתפלל אלא כו') ומ"מ אינם בבחי' שייכות אל החולת ומה שמלי' היא בחי' שם הי"ז שייכות אל חולת כו'. והענין הוא דהנה בכלים יש ב' מדרג'י בחי' פנימיות הכלים וחיצונית הכלים. דהנה ידוע שיש ב' מדרג'י בשמות שי' המתאר ושי' הכינוי התפעולי, ועד"מ באדם למהו כל אור יש לו כלי שממלכ'ש בה נכמו אור החי' והשכל יש לו כלי והוא מה החכמה שהוא כלי לאור החי'. והנה מי שהוא חכם גדול שנק' חכם חכם הי"ז ש' המתאר שמתאר עצם מהותו שהוא חכם. ולכן אנו קוראין אותו חכם גם בשעה שאינו עוסק במושלות מפני שבצדדים מהותו הוא חכם והשכל יש לו כלי והוא מה החכמה שהוא כו'. דהנה שם חכם שאנו קוראין אותו אינו ע"ש החכמה ושכליות פרטים שכבר קבל בכלי מוחו כמו מה שלמד הרבה או השכיל השכלות ומה שמשפיע לולתו כו'. דכוח שם חכם הוא שם הכינוי לבד שאנו מוכנים אותו בשם

* וצ"ל"ע בעי"ח כמרומה שער כסה"כ התפרש בין נקודת המלי' להע"ס שלה באופן הבקיעה כו'.

והיא נעלית ביותר כ"ו מ"מ ה"ה בא"ע לגבי העצם כ"ו וממילא אינו שייך לומר שהיא מתארת את העצם כ"ו. אבל בכ"ו פנימיות הכלי שהיא לעצמה ומחלש בה בכ"ו פנימיות האור ה"ה כ"ו. תואר לתאר את העצם כ"ו. והתואר מזה יובן למעלה בכ"ו כלים דכ"ו פנימיות הכלים וזה בכ"ו מהות ועצמות הכלי לקבל את האור ואינה בכ"ו השפעה לפעול דבר חוץ לעצם. וכמו שם התואר הנ"ל שאינו לפעול כ"ו וכמ"כ ענין הכלים לעצם כ"ו המוחין שיל וגם מתאר את עצם האור כ"ו וכמ"כ ענין הכלים לשמות אל ואלקים עצמיים לצורך עצמן על עצם הכלי והיינו טיב הכנה שהיא כלי מוכנה לקבל כ"ו. היא שמוצרת על עצם הכלי והיינו טיב הכנה היינו שהיא את האו"ם כ"ה בכ"ו ומד"י ח"י והסד כ"ו. וענין טיב הכנה באיזה אופן ובמטיות יותר אם היא המוחין וכלי לאו"ם וגם בכ"ו הפעול באיזה אופן בין כלי הח"י לכלי הכינה ובין המוחין למדות שבה מחולק מהותם ומדריגתם כ"ו כמ"ש במ"א. והכל הוא מדרי' אלקות כ"ו. לפני אופן מהותם ה"ה בכ"ו כלים לאו"ם כ"ה ה"ה ח"ה"ע שם התואר שמתאר מהות הכלי. וגם שמתארים את האור אבל לא לפעול כ"ו (והנה שם האדם אינו שם התואר אבל אינו לפעול דבר וכנ"ל) ח"ה"ע שהכלי הם גונו האור דגוון לבן הוא בכ"ו חסד וגוון אדום גב"ו. וגוון ירוק ח"ה"ת כ"ו. דהיינו ככלי דהג"ת כ"ו האור הוא פשוט עדיין ואין בו ציור וגוון מיוחד, והגוונים הם בהכלים שהם בכ"ו ח"ג כ"ו ומ"מ הגוון מורה על העצם מפני שהארץ והכלי יש להם שייכות ולי"ז כ"ו וכמ"ש במ"א. וכמו מראה גוון החפשה שמורה על העצם אם הוא בטעם מתקנות או תמציות כ"ו. וכמו מראה פני האדם בהכלים שהם מתארים ח"ה"י עצם האור כ"ו. ח"ה"י עצם האור שלמעלה מהתלבשות בטעם כ"ו וכנ"ל ה"ה ח"ה"י גם בח"י עצם האור המתלבש בטעם כ"ו וכנ"ל בענין יריב הכמות כ"ו. אבל כ"ז הוא רק לתאר לא לפעול כ"ו. משא"כ בכ"ו חיצונית הכלים ענינם הוא לפעול חוץ לעצם והיינו ההשפעה הגלויי שהיא חוץ לעצם מהות הכלי ונמשך בהו רק בכ"ו חיצונית האור כ"ו. ומ"מ י"ל דכ"ו חיצונית הכלי הוא הגלויי בעולם האצ"י. לבר כ"ו. אבל בכ"ו המלי הרי ענינה הוא לפעול חוץ לאצ"י. שהוא פעולה ההתהוות ופעולת הגלויי בעולמות כ"ע. וא"כ עיקר שם הפעולה הוא בכ"ו מלי. דוקא וזהו שהמלי נק' מראה דמות ככד ה' שהיא ג"כ בכ"ו מראה ונתן. אבל לא בכ"ו. גוון עצמי כמו הכלים דאצ"י כ"ו כ"א בכ"ו. גוון הנבדל מן העצם דהיינו שאין ענינו לתאר את העצם כ"א לפעול חוץ לעצם כ"ו וכנ"ל בענין המליכה שגם בכ"ו חיצונית הכלי מוכי' הרוממות דמלוכה שייכה רק אל הולת ו"ש בכ"ו החפשות שמו שהיא גלויי והחפשות מוכי' הרוממות ה"ז רק על הולת כ"ו. וכמ"כ יובן בענין המלי למעלה שהיא רק להיות בכ"ו. כהר ועתיק לברי' ושה"י המתהוות על"מיה ב"ע וההשפעה בהם כ"ו. שפ"ז הוא דוקא חוץ לעצם האצ"י כ"ו.

48

להשכיל כל דבר שכל שטיב הכנה זהו מהות ועצמות הכלי כ"ו. וגם נק' ש' התואר ע"ש שהכלי מתארת את האור כ"ו. והענין הוא דהנה עצמות ומהות הכלי שהיא כלי לקבלה הרי מ"מ אין עצמות האור מתלבש בהכלי רק מה שהכלי תופסת את האור כ"ו. ולכן נק' שם התואר ולא שם העצם. דהנה שם העצם הוא מה שנק' חכם כ"ע. שם התואר הוא שמו. והוא שמו. והשכל של העצם הוא בהשכיל שול כ"ו. דמה שכלי מוחו מוכנים בטוב המה הכלים לקבל הרי מ"מ היא חופס בהאר ע"י הכלי לא בהעצם ממש כ"א מה שהכלי חופס האור. ולכן צריך יגיעה העמקה בכלי מוחו ואז דוקא ישיכל ויחזקם כ"ו. דליות שטיבת ההשכלה היא מצד הכלי שתופסת בהאר כ"ו. צריכים יגיעה להעלות כלי שכל או לזכס וכד"ג ע"י שתופסת את האור כ"ו. אבל חכם בעצם הוא שמשכיל ומחזקם מצד עצם אור הכמות שכל ענין נמשך אצלו בביעה רכה מאור השכל שיל בשכילות עמקות כלי שום יגיעה כ"א מאלי וממילא כ"ו. והשכליים הם באופן אחר לגמרי שהם בכ"ו עומק ופנימיות הענין יותר ובהי' הפשטה כ"ו. וכמו חכמת שלמה שנגמשר לו שפע מוח' העליונה בכל דבר ח"י ומלע כ"ו. והיינו חכמה שמום דוח' נתן ח"י לשלמה שנתן לו הח"י העליונה כ"ו וא"ז כמ"ש קנה ח"י וכל קנינך כ"ו שצריך לקנות הח"י. והיינו ע"י יגיעה והשתדלות בכלי חכמתו כ"ו. אבל בשלמה נתן לו הח"י העליונה שה"י מאיר אצלו גלויי ריבוי ח"י בכל דבר כ"ו. והוא שם העצם שהוא ע"ש עצם האור כ"ו. והנה עצם האור עם היותו למעלה מן הכלי כנ"ל שוהו למעלה ממה שהכלי תופסת אור כ"ו. והשתכלות שהו מצד הכלי האור ה"ה בכ"ו. הפשטה לא בכ"ו. והלשכות והפסאט בכלי כ"ו. מ"מ ה"ז שורה בהכלי ומתלבש בה ה"ה בכ"ו פנימיות הכלי כ"ו. ודוקא כאשר כלי מוחו בהכלי ומתלבש בה ה"ה בכ"ו פנימיות בעצם מהותם טובים המה. או מאיר בהם אור עצם הח"י כ"ו. וכמ"ש יריב חכמתם להיכנין דהיכנין היינו מה שהיא חכם ע"י יגיעה בכלי מוחו שמתוכנים ומסוגלים המה לקבל אור שכל כ"ו. ויריב חכמתו היינו בכ"ו ח"ה"י שהיא מצד עצם אור הכמות והו להיכנין חכם מצד כלי חכמתו ונתנים לו הח"י מצד גלויי אור נפשו כ"ו. ומאור יריב חכמתו לחכמי'ן מפילא מובן שהכלי היא מתארת עצם האור. וע"ה שהגלויי שע"י הכלי אינו עצם האור ממש, מ"מ מאור שעצם האור שורה בהכלי שהיא טובה בעצם ח"י הכלי מתארת עכ"פ את טיב האור כ"ו. וכמו תואר הפנים שמתאר את העצם שמום חכמת אדם מאיר פניו. דא"ז שהפנים הוא כלי לח"י. רק להיות חכמת אדם תאיר פניו לכן הכרת פניו עונתה בו שהוא חכם כ"ו. וכמ"כ פנימיות הכלי מתארת עצם האור כ"ו. והנה דח"א מי שהיא חכם בעצם כה חכמתו הרי גם פעולת כלי חכמתו בההשפעה אל הולת הוא באופן אחר לגמרי כ"ו. שהרי העצם מראה כוון בההשפעה כ"ו וכמ"ש במ"א. מ"מ א"ז בכ"ו שם התואר להיות שההשפעה היא בכ"ו חוץ לעצם. וא"כ ההשפעה הנה שהיא באה מזה העצם

לעצמו אשר שם אין סתירה כלל. ולכן השכל הקצר כמו שהרב אר' אהרן אינו נוגש בו ג"כ שום סתירה מפני שהוא מקושר עדיין עם השכל הרחב של הרב. רק כאשר הוא אצל המקבל שנוסד הוא משכל הרב שם נוגש הסתירה כו'. והנה מ"מ הרי הרב אר' השכל הקצר כלי כזה ששייך בו סתירה עכ"פ. וא"כ הרי מצד הדיעה שבשכל הרחב יודע את השכל הקצר הרי שייך סתירה גם להרחבת שכלו ולא שהוא מצד השכל שהרי לעצם השכל הרחב אין שום סתירה (וכ"ה) באמת גם בהשכל הקצר והי"ע הרי ואלק"י כו"ח כו') רק מצד הדיעה שיודע את השכל הקצר נוגע הסתירה גם אל הרחבת השכל כו'. והדוגמא מהי יוכן בענין ד"ה ר"ע דמה ששייך גם אל השכל השכל כו'. אך מצד הדיעה שיודע את הרי"ה נוגע הפגם גם שייך שם פגם ח"ו. אך מצד הדיעה שיודע את הרי"ה נוגע הפגם גם בבחי' ד"ע ולא מצד ח"ו דמצד ח"ו וירא און ולא הובנה. רק מצד הדיעה שיודע את הדיעה המתחננה דבחי' ד"ה כו' ועמ"ש בתר"א ד"ה ארדה נא דרחת"ר. ועפ"י יוכן מ"ש אנכי הוא מוחה פשעך למעני. פי' למעני הוא בחי' ד"ע שהוא בחי' האור המאיר לעצמו ולמעלה עדיין מהגילוי אל העולמות וכמ"ש במד"ר שהבדיל לעצמו כו' וכמ"ש למעלה עדיין מהגילוי אל הפגם גם בבחי' ד"ע ע"א מוחה פשעך למעני היינו למען המדרי' של עצמו עדיין כו'. וכמ"ש וכפר על הקדש גם על המדרי' שקדוש ומובל כו'. וכברו למלאות הפגם דבחי' ד"ע זהו מבחי' אנכי הינו בחי' פנימיות ועצמות אור"ס שלמעלה מבחי' ד"ע דמשם נמשך למלאות כל הפגמים כו'. וח"ש כו' ב"פ אנכי וכמ"ח נא פ"א אנכי דכמ"ח הרי גילוי אצ"י בבי"ע שווה גילוי אור"ס ממש כי אצ"י הוא אלקות ממש והי' גילוי אור"ס ממש למטה ועבר"ד פרוח נשמחו לפי שהנשמות דבחי' הן בבחי' גבול כניל, וכאשר האיר גילוי אצ"י פרוח נשמחו כו'. אבל ככדי למלאות הפגם שבר"ע צ"ל ההמשכה מבחי' עצמות אור"ס שלמעלה מאצ"י. וזהו אנכי אפי"ם בחי' והיינו ע"י החשובה דבכ"ח משכין לי' כחילא יחיר להיות דהחשובה הוא מעומק ופנימיות הנפש ה"ז מעורר למעלה בבחי' עצמות אור"ס ב"ה וכמ"ש לך אמר לב בקשו פני בחי' פנימיות הלכ ויעי"ז את פניך ה' אבקש כו'. ועי"א אנכי מוחה פשעך למעני. להיות שהפגם נוגע גם בבחי' ד"ע לואת צ"ל ההמשכה מבחי' אנכי אפי"ם שיעי"ז מתמלאים כל הפגמים כו'.

בס"ד, יה"ד דחה"ס, רס"ט

ושאבתם מים בששון ממעיני הישועה. ואי' בירושלמי שהיו שואבים מים לרה"ק, וצ"ל למה הרי שואבין רה"ק דקא בניסור המים לא

וא"כ ה"ז בחי' הארה נבדלת מן העצם ולכן הוא בערך להיות בבחי' מקור לבי"ע שהן נבראים בע"צ כו'. וזהו דהחלפת הזמן דעבר היה ועתיד הוא במל' דוקא מלך ימלך כו'. והמן הוא גבול שזהו כל עיקר ענין הזמן כנודע, ושייך רק בבחי' המל' לפי שהיא הארה נבדלת מן העצם כו'. אבל באצ"י אינו שייך כלל ענין הזמן והמבול להיות דאצ"י הוא בחי' אלקות בחי' אור עצמי שייך כלל ענין הזמן והמבול כו'. וזהו צדדין המעשה כו'. וזהו דאצ"י הן בבחי' גוף עצמי כו' כמ"ל. לואת השכל הקשורה כו'. וגם הכלים דאצ"י הן בבחי' גוף עצמי כו' כמ"ל. לואת השכל הקשורה כו'. וזהו דאצ"י הלאה לאתר הפרסא המפסקה כו' יכול להיות המעשה שייכות לבי"ע המל' שנומשך לבי"ע הוא בחי' ד"ת דלהיות שהת מה שבבחי' שייכות לבי"ע לואת העולמות תופסים מקום לגבי בחי' ומדרי' זו. ולואת הדיעה שם היא בבחי' ד"ת דהיינו מאין ליש וכמ"ל הביטול דכ"ה כו'. וזהו בגוף הנבראים עצמן והחיות שבנבראים הוא בבחי' ביטול היש לכל כו'. וזהו בגוף הנבראים עצמן כו'. אבל באצ"י הדעה הוא בבחי' ד"ע מיש לאין דלהיות דאית וחיותו חו' הרי נרגש שם המקור ואין שהוא לבדו הוא לאין דלהיות דאית וחיותו חו' פלי"ה בהג"ה במדרי' החל' וכ"ה בכללות האצ"י דאבא עילאת מקננא באצ"י כו'. וגם בבחי' כלים דאצ"י הוא בבחי' קמ"ש בס"ש פ"א אחרות כמשל מחו"ד בעודם כללים בלבד ומחו' כו'. שהש"ש הוא בבחי' אחרות בבחי' ביטול דכל"א קמ"י כלא חשיב כו'. וכד"כ זהו הפרש בין ש' הוי' לשי' אלקים דש' הוי' הוא בחי' ההארה שנועשה מקור לעולמות וכמ"ש בראשית ברא אלקים שהוא בחי' כח הפועל בנגיב מדרי' זו העולמות תופסים מקום ומציאות וה"ז בחי' א"א להיות מציאות העולמות ולכן לגבי מדרי' זו אין העולמות תופסים מקום ומציאות וה"ה בבחי' כל"ה כו' (וכמשנת"ל דלכן נא הוי' אחד) וידוע דש' הוי' הוא באצ"י דשם הדיעה דכל"א קמ"י כל"ה כו'.

והנה לפי הנ"ל צ"ל דפגם הנעשה ע"י חטא ועון שייך רק בבחי' ד"ת לפי שבבחי' זו העולם תופס מקום ונוגע מעשה החתומים לכן שייך שם ענין הפגם. משא"כ בבחי' ד"ע מאחר שאינו תופס מקום ממילא אינו שייך שייגע שם הפגם וכמ"ש וירא און ולא המבונן וידוע דקאי על בחי' ד"ע כו'. ומ"מ מציינו שנוגע הפגם גם בש' הוי' וכמ"ש ונוקב ש' הוי' ל נקב כו' וכמ"ש במ"א. ולכ"א א"מ א"ד נוגע שם הפגם. אך הענין יוכן ע"מ בהשפעת השכל מהרה אל החלמ"ד דהשכל כמו שהוא אצל הרב אינו בערך החלמ"ד כלל ובהכרח שיעלים אור שכלו העצמי וישפיע לו רק מחוצוניו שכלו אור שכל מצומצם כו'. והנה השכל הקצר והמצומצם כאשר הוא אצל המקבל יכול חכם אחר להסתיר ע"י קושיית שיקשה ע"י. אבל אותו השכל הקצר כמו שהוא כלול בשכל הרב א"א להסתירו כי יסבירו לו מהרחבת שכלו כמו שהוא יודע

דש' הוי' : כ"ה בגימטריא, ואר"ל : דש' אלקים.